

delse med BSE-krisen med henblik på at kunne spore alt oksekød tilbage til oprindelsesbedriften, og derved at søge at genoprette forbrugernes tillid til oksekød. Reglerne er således tænkt at beskytte såvel produktionssektoren som forbrugereddet.

Udover de mere generelle mærkningsregler, som bliver beskrevet nedenfor, findes der spredt i lovgivningen en lang række regler, som opstiller særlige krav til mærkning m.v. Såfremt der er sådanne specialregler, skal bød størrelsen for den bødekategori, som reglerne henhører under, som udgangspunkt anvendes. Som eksempel kan nævnes, at der i reglerne om varestandarder, jf. ovenfor, er særlige regler vedrørende mærkning. I så fald skal bøde kategorien for varestandarder anvendes.

De mere generelle regler om mærkning fremgår af bekendtgørelse nr. 1038 af 14. december 2005. Der fastsættes regler om bl.a. mærkningens udformning, jf. § 3, lotmærkning, så man kan se, hvilket parti fødevareren tilhører, jf. §§ 4-8, oplysninger, som skal fremgå af mærkningen på færdigpakkede varer og denne mærknings placering, jf. §§ 10-12, oplysninger om producentnavn og oprindelsessted, jf. §§ 13-14, oplysning om varebetegnelser, jf. §§ 15-16, angivelse af ingredienser og nærmere krav hertil, jf. §§ 17-27, mængdeangivelse af ingredienser, jf. §§ 28-31, angivelse af alkoholindhold, jf. § 32, angivelse af nettoindhold, jf. §§ 33-35, mærkning af visse typer varer i engroseballager, jf. §§ 47-51 og sundheds- og identifikationsmærkning for visse varegrupper, jf. §§ 52-55.

Derudover findes der regler om mærkning i bekendtgørelse nr. 18 af 17. januar 2001, som ændret ved bekendtgørelse nr. 65 af 1. februar 2001, om bl.a. oprindelsesmærkning af oksekød. Efter bestemmelsen i § 1 skal der ske obligatorisk mærkning af oksekød (OMO-ordning). Endvidere er der i §§ 2-8 regler om en frivillig mærkning af oksekød (FMO-ordning). Såfremt der sker frivillig mærkning, skal en nærmere række af specifikationskrav være opfyldt m.v.

Overordnet set omfatter bestemmelserne altså situationer, hvor der slet ikke er mærket, hvor der er mærket urigtigt eller utilstrækkeligt, f.eks. manglende mærkning på dansk eller manglende mærkning med obligatoriske oplysninger.

Endvidere skal nævnes EU forordning nr. 1935/2004, art. 15, hvor der er fastsat bestemmelser om mærkning af materialer og genstande bestemt til kontakt med fødevarer samt bekendtgørelse nr. 1357 af 15. december 2005 om godkendelse af desinfektionsmidler m.v. i visse fødevarer virksomheder, hvorefter

godkendte midler skal være mærket med bl.a. opblanding i godkendte koncentrationer.

I bekendtgørelse nr. 198 af 20. marts 1992 findes bestemmelser om krav til næringsdeklarationer. Bekendtgørelsen indeholder almindelige bestemmelser om udseende og læsbarhed af næringsdeklarationer, numerisk anførelse af enheder samt fastsættelse af gennemsnitsværdier, jf. §§ 7-9, næringsdeklaration ved ernæringsmæssig anprisning, jf. § 10, stk. 1, præciseringer af, hvilke næringsstoffer der må anpriser ernæringsmæssigt, mindstekrav til oplysningerne i en næringsdeklaration vedrørende indhold af næringsstoffer og rækkefølge samt eventuelle supplerende oplysninger, der aktiverer specifikke obligatoriske krav til næringsdeklarationen, jf. §§ 11-14.

Baggrunden for reglerne er dels hensynet til, at forbrugere og erhvervsdrivende, som køber fødevarer, materialer bestemt til kontakt med fødevarer og desinfektionsmidler får tilstrækkelig information, herunder også om indhold af stoffer m.v., som de af en særlig grund ikke kan tåle eller lignende, og dels sikring af sporbarheden af fødevarerne i visse situationer, hvilket kan have betydning for sikringen af fødevarer sikkerheden. En af mærkningskravenes væsentligste funktioner er at sikre forbrugerne de relevante oplysninger om fødevarerne, således at forbrugeren i indkøbssituationen kan træffe oplyste valg på et korrekt og relevant grundlag. Mærkningen er den væsentligste mulighed for kommunikation mellem virksomhed og forbruger. En væsentlig del af mærkningen er endvidere grundlaget for fødevarermyndighedernes kontrol med fødevarerne. På den baggrund bør normalbød størrelsen i disse tilfælde fastsættes til i størrelsesordenen 10.000 kr.

Overtrædelse af reglerne om holdbarhedsmærkning m.v.

Denne overtrædelse er tidligere som udgangspunkt straffet med en bøde på 5.000 kr. i detailvirksomheder og 10.000 kr. i engrosvirksomheder.

Formålet med bestemmelserne er at sikre, at aftagerne gives en klar oplysning om holdbarheden af de fødevarer, de køber, samt at sikre at fødevarer ikke sælges i en form, som kan indebære fødevarer sikkerhedsmæssige betænkeligheder. Hensynet til forbrugernes vejer meget tungt, og for at kunne sikre korrekt oplysning i detailledet er det nødvendigt at sikre overholdelse af bestemmelserne også i foregående led. Dette også for at kunne bevare tilliden til de erhvervsdrivende og derved beskytte deres interesser.

Lovgivningen stiller krav om mærkning med holdbarhed for færdigpakkede fødevarer. Reglerne frem-